

PINCZÉREK LAPJA.

A hazai szállodások, vendéglősök, kávéosok, pinczerek és kávéházi segédek érdekeit felkaroló szakközlöny.

Megjelen havonként kétszer,
minden hó 1-én és 15-ikén.

Előfizetési ár:

Évnyegyedre ..... 1 frt.
Egy szám ára 10 kr.

Szerkesztő és laptulajdonos:

Hász György.

Főmunkatársak:

Sommerecker Károly és Hány János.

Szerkesztőség

és

Kiadóhivatal:

VII., Klauzál-utca 5. szám 7. ajtó.

Kéziratok és előzetesek ide intézendők.

A pinczerek hivatása.

Vajmi kevés tért ismerünk a társadalomban, mely a gyakorlati emberismeretre s önművelődésre oly alkalmassá kínálkozzék, mint a pinczérpálya.

S mindenestre pinczér nem is képzelhető, társadalmi műveltség nélkül. A közvetlen összeköttetés magas köröktől lefelé, alkalmat nyújt a pinczérnek arra, hogy minden körben feltalálja magát.

Ép azért, ha e rendezetlen téren eddig még a tanító behozatalát sem tartották szükségesnek: minden tekintetben művelt, olvasott, nyájas modoru s képzett egyéneket találunk,

Találunk, de fájdalom ilyenek vajmi kevesen vannak, nagyrészt oly egyének lepték el e pályát kik mindenek lehetnek csak pinczerek nem. Haszontalan élvezetek hajhászai, a kártya és dorbélozás legfőbb kedvtelésük; többnyire törvénytelen házasságban a családi boldogságot sem ismerik. Ismeretlen náluk minden, mi egy művelt pinczért kell, hogy ékesítsen. Ezért van a pinczér mások által lenézve s ezt ők, ha nemis, de a kisebbségben levő művelt elem érzi és fájjalja legjobban.

Egy művelt értelmes főpinczér környezete megtudná mondani, mi a pinczér hivatása; az üzleti teendők rendszeres elajátítása tőle függvén, képzett egyének kerülnék ki melőle.

De kérdeztek meg egy olyan főpinczért, ki nem törődik semmivel, mi szép jó s nemes, ki mindennek él, csak üzletének nem, kérdezték meg, tud-e valamit szólni a pinczerek hivatásáról. Pénz az istene, elbizakodottsága kevélysége méltéyként hat környezetére s ezért van az, hogy egyik műveletlenebb mint a másik. Az ily ember lenéző pályatársai iránt, lenézi azt, kinek nincs oly vastag óraláncza. vagy gyűrűje mint neki s lenézi különösen azt, a kiről észreveszi, hogy nálánál műveltebb, okosabb.

Ily emberek foglalkoznak tulnyomó részben a pinczér pályán, azon pályán, melyen illetékesen csak is művelt ildomos és képzett egyének működhetnek.

Azért kétszeresen nehéz azok feladata, kik megőrizni akarják a pinczér pályát az ily kontárok üzérkedésétől.

Növendékeink érdekében.

A haladás korszakát éljük, mely minden társadalmi osztályt felrésztespedésből: — csak a mi osztályunk az, a mely még most is tesped a régi szellemben és nem akarja észre venni, hogy tornyosul fejünk felett a romboló elem. De majd kegyetlenül fogja magát megboszulni azon mulasztásokért, a melyeket elkövetünk a növendékekkel szemben, az oktatási hiányt illetőleg.

Ha figyelemmel kísérjük a kereskedő és iparos osztályt és hangya szorgalmát, melyet az oktatás téren kifejt, csak akkor látjuk és csak akkor világlik ki egész teljében, hogy mily nagy kötelességeink vannak nekünk is ezen a téren.

A kereskedők és iparosok jól fogják fel hivatásukat, nem várnak felsőbb buzdításra, hanem nagylelkű adományokkal alapítják az iskolákat, a melyek az újabb nemzedéket minden hivatva nevelni.

Térjünk rá növendékeinkre, kik borfú nev alatt kezdik pályájukat. Azt tapasztaljuk, hogy minden családi nevelés, hogy a legkezdetle-gesebb elemi oktatás hiányával lépnek ezen pályára, (akárhány éthördő van a melyik nem tud írni) nem kutatom az okokat, elég, hogy ilyen fajta kinövések már most is éreztetik ragályos erejüket; és azt minél előbb kell, hogy gyógyítsunk, nehogy ezen mulasztás a józan és művelt elemet sujtassa.

Howy pedig miként vélem én ezen bajt orvosolni: — ismétlő iskolák által, a melyekben mindazon tantárgyak kell, hogy legyenek, a melyek által vélem üzleti állapotainkat rendszeresíteni; nevezetesen: **E r k ö l c s t a n**, számtan, nyelvtan, áru-isme.- és vegytan, azon ismeretek, melyek elkerülhetlen szükségesek, ha kontárok nem akarunk lenni és szellemileg elsatnyulni.

Howy bővebben nem magyarázom az oktatás szükségességét, ez a térhiánynak tudható be. Általában pedig, csak a hivatott körök becesis figyelmét akarom a saájó sebekre felhívni, talán belátják, hogy — e cikknek minden betűje jogosult és kell, hogy mindent szívükre vegyenek.

Első sorban számítunk főnökeink jó indulatára, kik nem riadnak vissza ott, a hol a közjó érdekében áldozatokat kell hozni; annál inkább e téren, hol az üzleti beléti is osztozik a szellemi tökével.

Ez volna szívennek lelkennek legfőbb óhaja, adja az ég, hogy minél előbb teljesüljön.

Murai Gyula.

A szakácművészetéről.

Egy francia szakács jellemzően ecseteli a „Boston Herald” című amerikai újságban az amerikai szakácművészetet.

Szerinte a francia konyha az, a mely a mai kor legkiválóbb inyenzeit kizárólag képes kielégíteni.

Ennek ellenében pedig a német konyha az, a melyik a legtáplálóbb ételeket képes előállítani. Az amerikai konyha pedig a képzelhető legsilányabb világításban van helyezve általa. Nézete szerint, ha az amerikai vendéglőknek bár a a legjobbikában költetik is el az ebéd vagy esteli, — a mi pedig rendszeren jó somma pénzbe kerül, — azért még mindig érzi szükségét a jó német étkekhez szokott gyomor annak, hogy valamely német vendéglőben kinem elégtett étvágyát csillapítsa.

A főzéshez szükségeltető anyagot, szerinte megbocsát-hatlan hanyagul kezelik. Amerikában senki sem gondol arra, hogy szakácsokat vagy szakácsnőket neveljen. Az amerikaiak felfogása szerint főzni minden nemhivatott egyén képes. Azért Amerikában minden előkelőbb vendéglőkben szállodákban és előkelő házakban, a hol szükségét érzik a

finomabb konyhának, kizárólag francia vagy német szakácsok uralják a helyzetet, a beenszülőttek rovására.

Francia és német országban nagy súlyt fektetnek a főzésre. Még a leggazdagabb és legkiválóbb családok is hagyományként kényszerítik leányaitak már serdülő korában arra, hogy a főzést csak annyira is elsajátítsák, hogy mindig képesek legyenek a főzést ellenőrizni így akadályozva meg legjobban a cselédség által sok esetben elkövetendő pazarlást.

Két esetben: az amerikai konyha hanyagságát és rosszkezelését, továbbá a németeknek a főzésnél rendszertétét mi is helyben hagyjuk és nézetünkkel hozzá járunk a francia és németek nézeteihez. Bár minálunk is meg volna az a jó patriarkhalis szokás, hogy a magyar anyák leányaitak őseink szokása szerint többet foglalkoztatnák — például vehetnének a németektől — a háztartással, a főzéssel, úgy bizonyára minden tekintetben több erkölcsi és anyagi hasznot bírnának felmutatni.

De abba már nem egyezünk bele, hogy ők a magyar konyháról nem emlékeznek meg, és hogy a német hozzánt mint a leg-átlálatóbbat kiáltják ki. Jöjjön el egyszer hozzánk magyarországba és éljen Szikszay-nál egy hét folytán kizárólag csak magyar ételekkel, biztosítjuk őt, hogy balvéleménye megváltozik.

Pinczerek helyzete külföldön.

Tájékozásul vettük át egy külföldi lapból a következőket: A kilátások a bekövetkező őszi és téli időnyre nézve a lehető legkevesebbet ígérők. És ennek fő okozója a kolera. Már az utóbbi években észrevehető volt az olaszországi telelő helyeken a kevés látogatottság; és valószínűleg Nizza is, a hol már a múlt évben észrevehető volt a hanyatlás, melynek következtében a pinczerek is üres székkel maradtak; — úgy látszik ez idén még kevesebb látogatottságnak fog örvendeni.

Nemkülönben Menton, Cannes, Monaco stb. igen rossz téli időny lesz, ha csak — a mi nehezen remélhető — a kolera meg nem szűnik.

Ehhez járul még az is, hogy a nyári időny sok helyen a legrosszabb volt. Svájcban, Zürichben és Genfben a legrosszabbak. A pinczerek oly keveset szerezhetek, hogy a bekövetkező tél elé, a midőn nem sok kifizetés van foglalkozást kaphatni, — a legundorjesebb napoknak nézhetnek eléje. Tudvalevő dolog, hogy Páris és London rossz telő hely a pinczérégre nézve. Svéd és Norvégia jelentéktelen. Oroszország veszedelmes, Némethon pedig túltömött Ennek ellenben Silesia Szaszlon (óráshegyek), Sveicz, felsőbajor és Csehország, Thüringia, Harz, Kassel és a rajnamellék még a legajánlatosabb helyeknek nevezhetők, de — megjegyzendő, ezek csak nyári helyek. Hova tehát? Kérli egyik másik; különféle tudósítások szerint. Észak-Amerikában igen kedvező a helyzet. Az újabb időben igen sok németországi pinczér vándorolt ki, s a mint

tudomásunkra jött, mind kaptak foglalkozást. Hát télen? De ez már nem biztos. Vegül megjegyzi: Ha a kolera — a mitől az ég őrizzen meg — Párisét, Londont, Ausztriát és Németországot is meglátogatja, akkor a pinczerek olyan időt érnek meg, a minőt még soha.

Ezekre pedig megjegyezzünk csak az, hogy „mindenhol jó, de legjobb itthon, a mi szép Magyar hazánkban”.

Levelék a szerkesztőhöz.

Tekintetes szerkesztőség!

Szerencsénk volt becses lapjuk f. évi szeptember 1-én megjelent első számát átválthatni; örömmel ragadom meg az alkalmat arra, hogy e helyes és czél-rányos becses vállalatukhoz szívből eredő legősztintebb szerencsekívánataimat és szerény sorokban tudomásukra hozzam. Nem csak egyes de összes pályatársaim tart karokkal üdvözöltek e közlőnyt, melynek hiányát olvasni kívánó érdekelteink — hogy máskép — idegen nyelvű szaknemű közlőnyök által valának utalva pótolni. Most tehát elérkezett végre hő kívánságunk, lesz tehát Magyarországon magyar „Pinczerek Lapja” is a mely feladatát tartandó a mi érdeklünkben szót emelni a mi édes nyelvünkön. Hazai közönségünkben azok, a kik legjobban ismernek, de vajmi kis számuak kivételével, félre is ismerik a pinczereket. Hogy miért, azt majd lesz alkalmunk bővebben is fejtegetni.

Miután ismerve e becses lap elén álló fáradhatlan jellemű erőket, jól tudom, miszerint nem „terre incognitón” mozognak, midőn mindenemű áldozatokat megkívánó nehéz munkába vágják fejszejüket, csak melegen ajánlhatom kedves pályatársaim — ez érdekeinket felkaroló vállalatot — kitartó pártfogásukba.

Maradok a tekintetes szerkesztőség őszinte tisztelője
Budapest, 1884. szeptember 12-én.

Holler József.

Budapest, 1884. szept. 12.

A „Pinczér kör” kebelében előforduló határozatok hozatalát nem tartjuk időszerűnek, csak egy hosszabb fejtegetés után, melyben a „Pinczér kör” fenállását, annak fennállása óta történt működését, czélját, — főleg a magyarsodás és önművelődés terén — adnók a nyilvánosság elé, ez után vélik, valamint magam, az ily dolgok nyilvánítását.

Ha ezek alapján megengedi, vagy helyesebben elfogadni tetszik a közleményeket, a mi képességemmel kitelik, hozzáfoglók a nagy munkához.

Maradok őszinte tisztelője

Machó József,

a Pinczér-kör” könyvelője.

ESTÁRCZA

Csalódások.

Tudod mi az én eszményi világom? Tudod mi tőltené be sóvárgó lelkeimnek vágyait?

Ez csak ábránd lehet álom, — való soha.

Egékig nyuló hegyektől körülvezt völgy. Megközelíthetlen, hogy ne is gyanítná profanus balandó, hogy ott még létezik valami.

Egy egész kis világot alkotna ez, egy külön világot; hova nem hatna el semmi földi zaj, — örök eszendő homolna itt.

Azt akarám, hogy még az állatvilág is más legyen. Még az se emlékezessen az emberekre, a kiket gyűlölk.

Azt akarám, hogy örök tavasz legyen. Virágillat töltse be folyton a léget, örök zöld virítsion mindenütt, a sivar ridég tőlnek ne jussion itt hely soha. Más legyen a bérczi patak is, daloljon, csevegjen mindig a boldogságról.

Virágos kertnek közepére képzeltem egy kis házat; kicsit, fehérét, örökzöld falyondár futná körül. Itt dltünk volna boldog szerelmünknek imádott kedvesem. Ide, — ez álmódott helyére szerettelek volna hozni sóvárgó lelkeimnek, hogy boldog legyél, — ugy szerettelek.

De — hisz e forró vágya szívemnek csak pusztá ábránd maradt. Helyette itt a sivar való. Czél nélkül bolyongok üres fásult szívemmel ez utált földön.

De miért is szeretnék élni itt?

Hisz ábrándom világa elmosódott, mint a távoliban elmosódó csalfa dőléiből.

Éltünt, elmúlt minden örökre. Szívemnek boldogságát és nyugalmat magadál vitted néma síruba kedvesem.

Megnyugvást csak akkor lelek, ha a prózai ridég föld sarát lerázhatom, ha a vásári zsvajt, mely oly bántólag hat lelkeimre, — felcserélhetem a temető nyugalmas csöndjével.

Ide vezem ki zárándok utam nap nap után, hogy felkeressen néma sírodát, hogy elsihassam rajt lelkeim nehéz bánatát.

Mennyi kincsét, mennyi boldogságot takar e kis halom.

Megtört szívemnek egész boldogsága van itt eltemetve. Bizonyága e hideg sírkő, melynek minden betűje emlékeztet egykori viselőjének szenvedéseire, emlékeztet a megtört éjszoták szemekre, melyek a végső sóhajig, a végső hörgésig azt mondták nekem, rám tekintve: „En szeretlek téged, még síromban is”.

Ilyenkor szívemet összezorítja a fájdalom.

Lázan égő fejemet a hideg sírkőre hajtom; s így ülök órákig.

Ilyenkor magam elé képzelem kedves alakját; érezni válem amint bársony puha kezével végig simítja homlokomat: érezni vélem, amint egékem elől mézédés csókjával borítja el ajkamat.

Aztán vigasztaló, hízelő szavakat suttag, a melyekkel elitzi akarja lelkeimről a bűt, a bánatot.

Kényszerít hogy átölejem, hogy leheljem át egy forró csókban lelkeimnek felét, hogy örökre elválhatlanok legyünk.

De ez csak látomány.

Való nem lehet ez soha.

Síró szél süvölt végig a szomorú fűzek lombjain.

Felrezenek.

A hideg sírkő lehütötte lázom arczomat, körültem sötétség honol. Fel kell kelnem, hogy elhagyjam e kedves helyet, hogy újra meg újra felkeressen.

Mily nehezen hagyom el e kedves helyet. Hisz ez az én egész világom itt. Mily jó lenne veled aludnom az örök nyugalmas álmodt porladó kedvesem. De hisz rajtam áll hogy ugy legyen, de, — még sem teszem. Élni akarok, hogy boszut álljak a szenvedéseikért.

Megtört, — kisértesies alakomat had lássák azok folytonosan, kik két ifju szívet tettek örökre boldogtalanná.

Háry János.

KÜLÖNFÉLÉK.

— **Érdekes** és fölttte tanulságos dolgokat olvastunk egy angolországi levélből, melyet egy németországi pinczer tesz küzzé tanulságul, egy a pinczerek érdekeit képviselő német lapban. Figyelemzettai azok társait, — kiknek tán szándékuk volna angolhonba kivándorolni, hogy lássák el maguk a következőkkel: 1-szer legyen az illetőnek, ki vállalkozik a kivándorlásra, legalább is 200 márká közé pénze, ruhátára jól el legyen látva, bírja félig is az angol nyelvet, legyen tökéletes szép övése és a mi a legfőbb sok türelmet bírjon. Mert ha bár mindezen jó tulajdonokat bírja is, kitartás kell míg állást nyerhet, mert ott a változások nem oly gyakoriak mint más barmely országban, miután ott egész évre történi a szerződés alantas közeg és főnökök közt. E mellett az angol főnökök szerinte durvák és követelő, a díjazás pedig aránylag csekély mindannak dacára, hogy ott, — helyesen, — a borralvó adást nem ismerik. Kinek van tehát kedve szép Magyarországból kivándorolni a Jankek közé?

— **Bányai József** ur, sok éven át jeles és szakképzett főpinczerműt hóban vette át a kerpesi-nti Weisz-féle sörösarnokot, egyiket a legrecébb vendéglőknek, Szivánkőből kivánnak neki sok szeresét!

— **Szakácsok szövetkezete** alakult németországban, „Német szakács szövetkezete” czímen. Czéljuk elszakadni minden más egylettől; a melyeknek eddig tagjai voltak, saját körükben akarnak, — kizárva minden más foglalkozásbelit — egy országos szövetkezetet alakítani, menten minden befolyást.

Ez ügyben tartottak egy országos gyűlést, e hó 5. 6. és 7-én Drezdában, 5 németországi „szakács egylet” képviselőtlen. Képviselve volt a berlini, boroszlói, drezdai, lipseiei és müncheni „szakács egylet”. Mi is üdvözöljünk nemes törekvésüket.

— **A „Budapesti Hírlap”** 218-ik száma egyik tárczaccikkében, élesen bírálja a borralvó elfogadását. Bérkoosis, inas, házmeister, szobaleány, páholyvitogató és pinczer, mind éles bírálat alá esnek. A t. tárcza czikk irónak mi is osztjuk ehbeli nézetét minden tekintetben és — e kör fértékre helyszüke miatt csak jövő számunkban fogunk rá mutatni; de egyszermind arra is, hogy az a pinczereknél különösen és oly régen divó szokást hogyan és mi módon lehetne megszüntetni.

— **Parragh Gábor** jóhírű vendégfő urat, a kitinő borászt, a „Borászati füzetek” volt szerkesztőjét sikerült lapunk munkatársául megnyerni; legközelebb megkérjük borászati szakkikkeit.

— **Hálózások.** A Budapesti „pinczer-egylet” elnökét Schopper Ferenc urat érzékeny családi vesztéség érte, anyja Schopper Józsefné szül. Rieger Katalin asszony f. hó 9-ikén 57 éves korában jobb létre szenderült. — **Pits Antal** kávéházi segéd, a „sz.-fehérvári pinczer-egylet” tagja életének 28. évében mult h. hó 30-án elhunyt Sz.-fejvárván. Temetésé nagy részvét mellett mult vége. — **Kapfer József** kávéházi segéd a Budapesti „kávéházi segédek egyletté” nek tagja 67 éves korában f. hó 8-án elhunyt. Beke lengien poraik fölött!

Előfizetéseket october 1-től kezdődő évnegyvszre is elfogadunk s egyszermind felkérjük vidéki ügybáratinkat, hogy lapunkat minél szélesebb körben terjesztjen sziveskedjenek. Előfizetési ár: évnegyved 1 rt. Ugy az előfizetési pénzek, mint mindennemű levelek lapunk szerkesztőségé és kiadóhivatalába (VII. Klauzál-utca 5 szám) intézendők. Előfizetheti még: **Kutsera Mihály** urnál Sebetyén-tér 7 szám. Egyes példányok kaphatók a Belezny kert” szivartózsében (kerespezi-nt.)

— **A szegedi „pinczer-egylet”** keblében élnék megzalom indult meg az egyleti ügynök megválasztása iránt. Az eddigi ügynök Altmann Gáspár és Spárt N. urak közt lesz a választás.

Statuten des Genfer Vereins der Hôtel-Angestellten.

Erster Abschnitt.

Allgemeine Bestimmungen.

§. 4. (I. Fortsetzung.)

Jede neu sich meldende Section hat ihre Local-Statuten der Central-Verwaltung zur Prüfung und Genehmigung mitzutheilen. Gleichzeitig schickt sie ein nach aufgestelltem Formular angefertigtes Mitglieder-Verzeichniss der Central-Verwaltung ein.

Die Sections-Statuten dürfen nichts enthalten, was mit den Central-Statuten im Widerspruch sich befände.

Der Central-Verwaltung steht ein Einspruchsrecht zu: a. Gegen zweckwidrige Bestimmungen der Sections-Statuten;

b. Gegen Aufnahme unwürdiger Mitglieder.

Ertheilt sie abgeänderten Sections Statuten oder denjenigen einer neuen Section ihre Genehmigung, so ist hiervon allen Sectionen durch das Vereins Organ Kenntniss zu geben.

Ebenso sind die Mitglieder-Verzeichnisse neuer Sectionen allen schon bestehenden mitzutheilen, um diesen Gelegenheit zu geben, sich bei der Central-Verwaltung über die Statthaftigkeit der Aufnahmen vernehmen zu lassen.

Nach erfolgter Annahme einer Section sind deren sämtliche Mitglieder in der Central-Controle einzutragen.

§ 5.

Jeder Berufsgenosse, der unbescholtenen Rufes ist, sein 16. Altersjahr zurückgelegt und sein 45. noch nicht angetreten hat, kann dem Verein unter folgenden Bedingungen beitreten:

a. Er verpflichtet sich, den gegenwärtigen Statuten in allen Theilen gewissenhaft nachzukommen, den Beschlüssen der Mehrheit sich zu fügen und die angegebenen Vereins-Zwecke nach besten Kräften zu fördern

b. Ueber seine pflichtgetreue und tadellose Aufführung hat er sich durch Vorlage seiner Zeugnisse auszuweisen.

c. Er stellt sein Aufnahmegehören schriftlich oder mündlich beim Vorstande der Section seines Wohnortes, oder, wenn dort keine solche besteht, bei der Nächstgelegenen Im Aufnahmegehören sind anzugeben: Familienname, Vorname, Geburtsort, Geburtsjahr und dormalige Adresse; wofern der Aufzunehmende sein 20. Altersjahr noch nicht zurückgelegt hat, auch Namen und Wohnort der Eltern oder des Vormundes.

d. Auf Verlangen hat der Candidat über seinen physischen Zustand ein Arztzeugniss beizubringen. Kränkliche oder bereits erkrankte Berufsgenossen dürfen nicht aufgenommen werden.

e. Der Candidat entrichtet sofort nach seiner Aufnahme ein Eintrittsgeld, wie es für die laufende Verwaltungs-Periode von der Delegirten-Versammlung oder durch Abstim-mung der Sectionen festgestellt worden ist.

§ 6.

Der Eintritt ist auch solchen Berufsgenossen gestattet, die im Augenblick ihrer Anmeldung zwar keine Anstellung haben, deren letzte günstige Zeugnisse aber nicht über sechs Monate alt sind, oder wenn die Bewerber über anderweitige Beschäftigung und gute Aufführung befriedigende Ausweise beibringen.

§ 7.

Das Comité der Section, bei welcher die Anmeldung erfolgt, prüft die vorgelegten Ausweise und erstattet darüber Bericht an die nächste General-Versammlung, welche über Aufnahme oder Nichtaufnahme des Angemeldeten entscheidet.

§ 8.

Der Candidat hat eine Probezeit von 4 Wochen zu bestehen und ist dessen Name innerhalb dieser Zeit im Vereins-Organ bekannt zu machen.

Wird während dieser Frist keine Einsprache erhoben, so erfolgt die Aufnahme auf Grund der als genügend erachteten Ausweise.

Die Aufnahme hat in geheimer Abstimmung und in Abwesenheit des Candidaten zu geschehen. Nach erfolgter Aufnahme hat das Sections-Comité den General Secretair davon in Kenntniss zu setzen und die Controlnummer für das neue Mitglied zu verlangen. (Fortsetzung folgt.)

FEUILLETON.

Geprüfte Herzen.

(Eine Variation.)

Unzertrennbar sind Herzen, die einander lieb haben, irgend welchen Ort auszusähen wissen, um das gegenseitige Leid offenbaren zu können; solche Herzen werden geprüft, gekennzeichnet durch die Liebe.

Und was ist die Liebe?

Eine unheilbare Wunde! sobald sich ein nagender Wurm an dem Herzen des Menschen befindet; eben über solche „Wunden“ wird in der gebildeten Welt viel geschrieben, doch aus Kritiken, welche man zu lesen bekommt, bleibt es immerhin ein Problem, welches unlösbar für den Menschen ist.

Das Weib wird melancholisch, wenn ihm das theuere Nächste untreu geworden, sie fühlt ihr Herz gebrochen, ihren Geist zerrüttet und ihren Körper von Stunde zu Stunde geschwächer; sie setzt sich Eventualitäten aus, doch offenbar sie ihr Geheimniss keiner lebenden Seele. Der Schmerz wird immer fühlbarer und übt auf das Gemüth des Menschen eine grosse Wirkung aus; — doch die unheilbare Wunde weiss selbst der geprüfte Arzt nicht zu heilen, und ihren

Schmerz nicht zu lindern. Tausende und aber Tausende fanden ihren Tod durch Gemüthlähmung, und es gibt Fälle, wo Jahrzehnte hindurch eine und dieselbe Krankheit den Menschen plagt, ohne dass man sein wirkliches Leiden beurtheilen könnte. Es werden Herzen geprüft . . . . , durch sich selbst, denn das eigene Ich gibt Beweise dessen; und je älter der Mensch wird, desto besser kennt er sein Naturell.

Ein Sprichwort sagt: „den Menschen kann man erst dann kennen lernen, wenn er von einer Atmosphäre der Freude umgeben in gebührender Weise dem Rebensaft zu spricht und — ein wenig über das Mass zu trinken pflegt.“ Solche Fälle kommen nur zu oft im menschlichen Leben vor, besonders aber unter dem Volke des Proletariates; wir wollen durchaus nicht über Personen berichten, welche an „Delirium tremens“ bereits umgekommen sind. Im Gegenheil. Wir sind nur dazu berufen, zu schildern, um unsere junge Generation vor etwelchen Uebeln zu bewahren. Und welche Folgen sind davon zu erwarten? Nur gute! denn der Geist des Menschen wird durch grosse Anstrengung bei der Arbeit, durch das nächtliche Schlafopfern, durch alkoholische Getränke von Zeit zu Zeit unmatet; soll es uns aber Wunder nehmen, wenn all' dies in's Leben gerufen wird? — Diese Frage ist nur schon zu oft ventilirt worden, ohne dass je der richtige Anhaltspunkt gefunden wurde.

Und warum? — Nun: das Geschäft bringt es mit sich!

Wäre Zeit vorhanden, all den Gemüthlichkeiten, welche sich der Mensch zu verschaffen weiss, „bei Tage“ fröhnen zu können, würde die „nächtliche Ausdauer“ bald ihr Ende finden, was uns notabene nur zur Ehre gereichen könnte; so aber muss sich der Mensch mit diesem zufrieden geben. Das menschliche Leben ist doch eine wunderbare Schöpfung! All' die Tugenden und Leidenschaften, welche man sich an eignet, müssen ihre gewissen Grenzen haben, nicht etwa um sich von Allem fern zu halten, sondern nach Mass und Ziel zu handeln; wäre dies bei unserem Stande vorhanden, — ein gewisser Grad zum Nachdenken, — könnten wir uns nur die „gegenseitige Achtung“ erwerben, da doch die Herzen geprüft würden, und wir als loyale Kollegen die Welt bereisen könnten, um freundliche Aufnahme zu finden. Der Mensch wurde dazu geboren, um die Welt, deren Sitten und Gebräuche kennen zu lernen; damit wird aber nicht gemeint, dass dies einem jedwelchen Menschen gegeben ist; weit davon! Wären Alle, welche Gottes Erdboden betreten, mit Millionen gesegnet, würde es keine Solchen geben, die eine Arbeit gelernt haben würden, noch weniger aber Solche, die überhaupt arbeiten wollten. . . . .

Der heutige Zeitgeist lehrt bereits, wie speculativ die Welt beschaffen ist; vielleicht werden wir eines Tages die unliebsame Nachricht erfahren müssen, dass wir — respective unsere Kellner — durch Maschinen ersetzt werden. — O Jammer, du ständige Welt! — Welch ein Gemüth würde man da besitzen, welch ein Herz müssen Diejenigen haben, die uns Kellner, die doch unmöglich durch „servirende Maschinen“ zu ersetzen sind, dennoch vertreiben wollen. Würden Diejenigen Herzen haben und könnten diese auch geprüft werden? —

Wie unspannbar das grosse Publikum der Kellnerklasse gegenüber ist, sei hier durch ein Beispiel erwähnt.

In einem der bestrenomirten Restaurants dinirte eine Gesellschaft von 8 Personen; — alle Achtung ihrer Solidität dem servirenden Kellner gegenüber, — es kommt zum Zahlen; der Bestgeber, eine gewisse Rolle spielend, dikirtre das Verzehrte dem Oberkellner vor, die Summe wird ohne weiteres ausgefolgt, nebstbei ein Doffeur von — zehn Kreuzern. Charmant! Der Oberkellner, seine Gäste kennend (?), erkundigte sich nachträglich bei dem servirenden Speisekellner, was jene Gesellschaft dinirte, und zu seinem nicht geringen Schrecken machte er die unliebsame Entdeckung, dass ihm der „Herr Bestgeber“ um zwei Gulden und einige Kreuzer weniger angesagt hatte. Was war da zu thun? Dem Oberkellner blieb nur ein Weg übrig: den Verlust zu

verschmerzen! — Aehnliche Fälle sind nur zu oft zu bekrithen, und die Oberkellner müssten ein Tagebuch führen, um alle „Diejenigen“ nach einem Jahre steckbrieflich verfolgen lassen zu können. Haben solche Mens hen auch Herzen? Jawohl, nur müssen diese vorher geprüft werden!

Eingedenk der Lage unserer heutigen Kellner wollen wir einen Blick auf das mit Sehnsucht erwartete „Zukunftsjahr“ der Ausstellungsperiode werfen. Es wird so manchem unserer geehrten Leser die im Jahre 1873 in Wien tagende Ausstellung in Erinnerung sein; damals wollten die dortigen Kellner einen Strike insceniren, weil man sie schlecht besoldete, und von ganz Europa strömten Kollegen dahin, um sich ihre Säckel zu füllen.

Hier muss anders gehandelt werden, da wir statistisch nachweisen können, dass in Ungarn ein Plus von fünftausend Kellnern ansässig ist, die aber nicht in Condition stehen. Und dies sind Kellner im wahren Sinne des Wortes, nicht etwa solche, wie sie hier „im Grünen“ serviren; denn da findet man „Kellner“, die alles Andere besitzen, nur keine guten Eigenschaften; unter ihnen finden sich Individuen vor, deren Antecedentien auf den heutigen Kellnerstand ein dunkles Licht werfen. Unter Anderem wäre es für solche Individuen am geeignetsten, wenn sie dem Kellnerstande Valut sagen möchten, damit sie die besseren Kollegen in ihrer Ehre nicht verdächtigen.

Die Herren Principale mögen sich ein Beispiel an anständigen und unanständigen Kellnern nehmen; wir appelliren an ihr gutes Herz, damit wir einer hehren Zukunft entgegen sehen und mit vereinten Kräften arbeiten können.

Wir hoffen, dass dieser Appell bei unseren Herren Principalen — ohne dass deren Herzen geprüft zu werden brauchen — auf der richtigen Seite Wurzel fassen wird.

Und nun ein Wort an das löbliche Präsidium des Budapestester Kellner-Vereines! Zu dem bevorstehenden fünfzigjährigen Jubiläum sollen bereits etwaige Vorkehrungen getroffen werden, und wir wollen hoffen, dass dieses „Freudenfest“ nicht nur in Ungarn selbst, sondern in ganz Europa Würdigung findet. All' die Unzukömmlichkeiten, welche in den letzten Jahren vorgekommen sind, mögen beseitigt werden, die Kollegialität muss bei unserem Stande aufrecht gehalten werden, um uns assimiliren und mit Geist und Aufopferung zum Gelingen des Freudenfestes beitragen zu können. Wir werden auf die junge Generation unserer Kollegen ein Augenmerk richten, die in jedweder Angelegenheit zu vertheidigen wissen, damit sie nicht verkürzt werden.

Nehmt euch Kollegen dies zu Herzen, trachtet nach euerm Wohlwollen handeln zu können, und beseitigt die Feindschaft, die seit einer Zeit unter uns herrscht; als Brüder wollen wir uns gegenseitig betrachten, um mit vereinten Kräften das „Fest der Freude“ verherrlichen zu können!

Wir brauchen vorher nicht das Herz unserer Kollegen zu prüfen, und sind schon heute von ihrem human denkenden Wohlthätigkeitssinn überzeugt; denn wenn nur für irgendwelches Elementar Unglück gesammelt wurde, waren wir mit Bestimmtheit nicht die Letzten, die einen Beitrag zu dessen Linderung geleistet haben; trotzdem wir nur für das Gute handeln, und uns die Aufgabe stellen, auch fürderhin mit gutem Beispiele voranzugehen, bleiben wir doch nur stets —

geprüfte Herzen!

Carl Szommerecker.

Szerkesztői üzenetek.

Kerékfy János ur Sz.-Fejérvár. A lap árát illető nézetére az a megjegyzésem van, miszerint célozom a vidéki egyletek tagjait azon kedvezményben részesíteni, hogy azok lapomat egyes példányban is kaphassák, megjegyzem, csak úgy, ha az egyleti elnökség vagy a tagok megbízottjai a szükségeslő példányokat megrendelik. — Ezenstájt F. Zságráb. Köszönjük szives figyelmét, hazafias jó indulata létekezel bennünket. — Nagy József ur Terecske. Becses kérelmét teljesítettük. — Nagy Gyula ur Alsó-Lendva. A lapot küldjük. — Schönfeld József ur Nyitra-Bajna. Köszönjük szives pártfogását. — Azon vidéki pinczér egyletek elnökeit — kiket lapunk terjesztésére felkértünk, kérjük legyenek szivesek tudunkra adni, hogy lapunkat hány példányban küldjük.